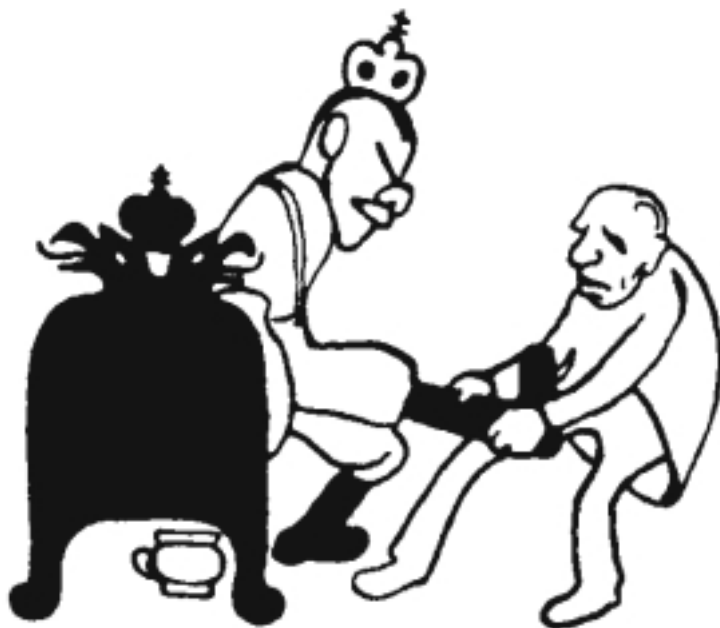

Karel Havlíček Borovský

KŘEST SVATÉHO VLADIMÍRA

Legenda z historie ruské

Pozn. Na titulní straně byla použita ilustrace Františka Gellnera.

ZPĚV PRVNÍ PERUN A VLADIMÍR

Vladimír cár na svůj svátek,
když seděl na trůnu,
poslal drába s vyřízením
k bohovi Perunu.

„Hřmi, Perune, na můj svátek
místo kanonády,
škoda prachu, dost ho padne
v bitvách u armády.

Hřmi, Perune, na můj svátek
místo kanonády,
pak si přijdi se mnou vypít
šálek čokolády.” -

Pan dráb přišel k Perunovic,
zatloukl na vrata,
děvečky se hnedle zeptal:
„Doma-li pantáta?”

„Doma, doma, pane drábe,
ve veliké chatě,
sedí s jehlou na pekýlku,
zašívá si katě.”

„Vzkazuje vás, pantatínku,
cár náš pozdravovat,
máte prej mu k tomu svátku
drobet zabubnovat.”

Jak to přeslech tatík Perun,
hnedle čelo svařtil,
skočil z kamen na lavici,
kaťmi o zem praštil:

„Raděj pásat husy ve vsi,
po bahnách se ploužit
než u toho Vladimíra
zde za boha sloužit.

Málo platu, služba těžká,
nikdy konec práce,
ještě bych mu měl vyvádět
ve svátek regrace?

Tuhle při poslední bouřce,
při té blýskavici,
beztoho jsem si propálil
celou nohavici!

Málo platu, málo športlí,
málo deputátu!
Nemohu si špendýrovat
oleje k salátu!

Pečínku jenom ve svátek,
vodu musím pítí,
sotva jsem se na tu službu
mohl oženiti.

Beztoho mne větším dílem
živí jen kondice,
študentům hodiny dávat
musím ve fyzice.

Kdyby od selek nekáplo
trochu akcidence,
ani v neděli bych nemoh
příčuchnout k páleence!

Pro nic za nic robotovat
nevěděl bych věru,
na tu jeho čokoládu,
že mu na ni seru!

Cár necár, svátek nesvátek,
že mi všechno rovno,
ne a ne a nebudu hřmít,
co z toho mám? Hovno!" -

Dráb stál celý zkoprnělý
jako kapr v žitě:
„Pamatujte se, pantáto,
copak to mluvíte?

Já jsem taky jen služebník,
každý zná své meze,
kdybych to vyřídil cíaru,
co se na vás sveze?" -

Ale Perun, jak byl v ráži,
sáhnul pod lavici
a vytáh na pana drába
tu svou hromovnici.

Dráb se dlouho nezdržoval,
hledal honem díru
a hned běžel jak s keserem
k cíaru Vladimíru:

„Jdu Vašemu Veličenstvu
slušně vomeldovat,
že se to, co mluvil Perun,
stydím opakovat.

Nechce hřmít a osopil se
na mne jak na čubu,
nectně s Vaším Veličenstvem
vypláchnul si hubu.

Ať si tu svou čokoládu
cár prej sám sežere,
a že on na celou službu
s odpuštěním sere;

že je cárův svátek a prd
s odpuštěním rovno,
že je mu po celém cáru
s odpuštěním hovno!" - -

Jak uslyšel Vladimír cár
tohle grobiánstvo,
plivnul na zem, zasakroval
a s ním všechno panstvo.

Poslal čtyry policajty
k bohovi Perunu:
„Přiveďte ho, grobiána,
ku cárskému trůnu!"

A když vyšli policajti,
pískl na ně oknem:
„Hej, nechte to až do zejtrka,
v suchu nezmoknem.

Nebudu si s grobiánem
dneska kazit svátek,
však mu zejtra uši natřem,
vraťte se nazpátek.

Však my se ho o ty jeho
hromy neprosíme,
pokud máme své kanóny,
sami si zahřmíme!"

Poslal flígladjutanta
pro dvě baterie,
ať bouchají při tabuli,
když se zdraví pije.

Jedli, pili, hodovali,
hrály jim muziky,
ministři si popouštěli
u kalhot knoflíky.

Pili pivo, pili víno,
jedli z masa, z těsta,
nejednomu oficíru
pukla z toho vesta.

Vejskali a tancovali
okolo pilířů,
bim! bam! bum! špunty lítaly
z flašek a z mořdířů.

Kdo při tom byl, ten se opil,
blaze, braši, tomu!
V noci je pak s výslužkami
roznášeli domů.

Konec prvního zpěvu

ZPĚV DRUHÝ HOSPODÁŘSTVÍ

Jedna hora vysoká je
a druhá je nízká,
kdo nemá své muzikanty,
na hubu si píská.

Když hýřili, stolovali
u císařského dvoru,
ten celý den byl bůh Perun
v mrzutém humoru.

„Kdo jaktěživ bohem nebyl,
zkusil ještě málo,
není to tak hezký život,
jako by se zdálo.

Ráno vstane, do snídaně
musí rosou kropit,
měsíčka zavřít do chlívka,
potom v slunci topit.

Dříve čerty, noční duchy
strčit do pytlíka
a hvězdičky puť-ťu-ťu-ťu
svolat do kurníka.

Každý ptáček, každý brouček,
slon až do komára
má hned ráno nasypáno
z božího špejchara.

A když potom lidi vstanou,
to je teprv správa!
Někdy nevím samým křikem,
kde mi stojí hlava.

Ten, kdo nikdy neměl v uchu
vosy a brabence,
neví, co je Perunova
ranní audience.

To je křiku a modlení,
až mne uši brní:
ten zpívá, ten šepce, vzdychá,
ten zas žalmy frní.

A co všechno na mně chtějí,
nelze vyjmenovat,
zbláznil bych se, kdybych si to
měl jen pamatovat.

Ten chce zdraví, ta chce děti,
ten nemá co jísti,
ti zas, abych nedovolil
ve fabrikách přísti.

Ten mne prosí, bych mu hlídal
louky a osení,
ten zas chce, abych pomáhal
krávě při telení.

Ten chce zimu, ten chce teplo,
ten zas časy jiné,
jeden chce mít žito drahé
a druhý laciné.

Jeden sedlák prosí o dešť,
zasít kousek lenu,
druhý prosí hezké časy,
by měl sucho k senu.

Že jsem stvořil staré báby,
to mne nejvíc mrzí,
nepřestanou-li mne soužit,
zahladím je brzy.

Hrom ať do nich! Abych neklel,
zdržet se nemohu!
Když jí koza málo dojí,
běží k pánubohu.

Sám se žádný starat nechce,
o všechno se modlí,
jako by měl každý boha
jen pro své pohodlí.

Tomu sušit, tomu močit,
tomu pole hnojit,
dřív si, prase, zdraví zkazil,
potom ho mám zhojit!

Ta mne moří ve dne v noci,
ráda by se vdala,
ten se modlí, by Morena
jeho ženu vzala.

Ten chce výhru z loterie,
špendáže mi nosí,
a co jsou asekurace,
též o oheň prosí!

Ó vy šelmy, kdybych nebyl
příliš dobrotivý,
zmačkal bych vás na povidla
jako shnilé slívy!" - - -

Šňup si zlostí halického,
jak z mořdíře kýchnut:
to zahřmělo, zablejsklo se,
dešť na zem vyšpláchnut.

Věru, Vašku, bohem býti,
to žádný špás není;
Brixen, ten je proti tomu
ještě vyražení! -

Pozdě v noci, když utich svět
a lid přestal bouřit,
chtěl si Perun usoužený
dýmčičku vykourit.

Když si Širas tümbekia
cpal do nargilie,
tu mu začla Perunice
držet litanie.

„Však jsem já dobře slyšela
za dveřmi skrz škvíru,
co jsi vzkázal po drábovi
cáru Vladimíru.

Nezačínej si jen s cárem,
to já pořád říkám,
že to se svou opozicí
nepřivedeš nikam.

Každému do očí řekneš,
co máš na jazyku,
a děláš si nepřátele,
nemáš politiku."

A když žena po celý den
bručí jen a štěká,
och to musí z kůže vyhnat
boha i člověka!

Ach Perune, Perunečku,
lituju tě tuze:
zejtra na tě teprv čeká
přežalostná chůze!

Oj Perune přeneš'astný,
kam jsi myslil, brachu?
Hanět cára, svého pána,
a to beze strachu?

Oj Perune, kam jsi myslil,
přeneš'astné bůže?
Utec, utec, jak tě chytanou,
nic ti nepomůže!

Konec druhého zpěvu

ZPĚV TŘETÍ VOJENSKÝ SOUD

Bože, kým jsem policajtem,
to je vyrazení,
koho chce, toho si chytne
a dá do vězení.

Každý si ho musí vážit;
kdo naň zaškaredí,
pro urážku policajta
ve štokhauzu sedí.

Ctěte, hoši, policajty!
Ouvej, jak to bolí!
Stát vyplácí krejčím metlou,
ale ševcům holí.

Slyšte, lidi, pro výstrahu
mé smutné zpívání,
že se proti policajtům
sám bůh neubrání.

Už ho vedou svázaného,
všechno ve mně hrká!
Dva ho táhnou za ramena,
jeden vzadu strká.

„Jenom mne po humnech ved'te,
však já s vámi pudu,
nedělejte mi ve městě
veřejnou ostudu!"

Ale na humnech u strouhy
paní Perunice
zapírala Peruňátku
něco na sukničce.

Jak poznala svého pána,
hned se s hrozným křikem
na pochopy obořila
mokrým lavičnickem.

Ale Perun, dobrotisko,
sám ji napomíná:
„Schovej, ženo, meč do pochvy,
přišla má hodina!" -

Policajti s Perunicí
na humnech se vadí,
u dvora se zákoníci
o Peruna radí.

A již Perun upoutaný
v šatlavě nocuje,
juristům se z paragrafů
žádný nešikuje.

Neboť ten, kdo zákony d'ál,
neměl ani zdání,
že cár vezme někdy boha
do vyšetřování.

Ráno přišla apelace
k círu celá bledá,
že se proti Perunovi
zákon najít nedá.

Cár se na ně zle osopil,
řek jim, že jsou osli,
poslal hned pro vojenský soud
do kasáren posly.

Vojenský soud, to je samec,
soudí, jen se práší,
on má všechny paragrafy
v jedné patrontaši.

Vojenský soud na civilní
dívá se zvysoka,
nesoudí podle zákonů,
všechno jen od oka.

Vojenský soud má žaludek
zdravý jako štika,
nevinného na komando
stráví jak viníka.

Vojenský soud z ničeho nic,
jako ňáký tvůrce,
nález právně potvrzený
měl jako na šňůrce:

že dle vyšlé proklamace
komandujícího
a dle „ostatních zákonů“
svodu hrdelního

pro urážku první třídy
Jeho Veličenství,
pro vzpouru, nemravné řeči,
pro neposlušenství

Perun bůh jest odsouzený
k provazu dle práva,
že však k utopení v Dněpru
milost se mu dává;

bude ale pro výstrahu
neposlušné chase
vlečen k řece po ulicích
na konském ocase. -

Právě jeden žurnalista
seděl také v díře,
protože se bohu rouhal
a psal proti víře;

soud jej odsoudil, použiv
té příležitosti,
k stejnému trestu s Perunem
kvůli nestrannosti.

Konec třetího zpěvu.

ZPĚV ČTVRTÝ TESTAMENT PERUNŮV

Poslyšte, milí křesťané,
tu smutnou novinu,
jak dokonal slovanský bůh
poslední hodinu.

Kdo máš tuze měkké srdce,
zacpi sobě uši
a pomodli se otčenáš
za ubohou duši.

Privázali ho za nohy
na ocas kobyle,
blátem, kamením ho vlekli,
přežalostná chvíle!

Za ním toho novináře,
ouvej, ouvej, ach, ach,
šmejkal po bříše nelidsky
na ocase valach.

Tak je ti cárští katané
ukrutně mučili,
všechny louže po Kyjevě
s nimi vysmejčili.

Když jsou je přivlekli k řece
celé plné bláta,
kati je tam utopili
jak slepá štěňata.

Umřeli jsou bez zpovědi
jako lutriáni,
jenom poslední jim dali
blátem pomazání.

Já jsem sice při tom nebyl,
čet jsem to jen v plátku,
který o tom sepsal Nestor
vnukům na památku. -

„Tak to chodí na tom světě,
každou chvíli jinak,
dneska ctí tě za svatého,
zejtra budeš sviňák!

Dnes vám, bozi, vy ubozí,
kadidlo lid pálí;
a zejtra vás jako smetí
v kalužinách válí.

Dělají si nové bohy
dle svého pohodlí,
koho včera oběsili,
k tomu se dnes modlí.

Všechno jest na světě marné,
i království boží -
všechno hyne a pomine
jako špatné zboží.

Jenom cáři, samovláda
a takové sloty
potrvají věčně věkův
jak juchtové boty!"

Tak měl Perun, když ho vlekli,
reznýrovati,
slyšel jsem to, a jak koupím,
musím prodávati.

Sám bych si to nevymyslíl,
třeba bych to věděl,
dobře já vím, že bych za to
na Špimberku seděl.

Na Špimberku, na Kufsteině
mnoho pokojíků:
„Bože, zachovej nám krále!“
to je zpěv slavíků. -

Važ si všeho, milý synu,
co na trůnu sedí,
na ponížené dušinky
cár milostně hledí.

Kdo ctí tára a je Vávra,
může něčím býti,
kdo nechválí, bude věčně
jenom vodu píti.

Konec čtvrtého zpěvu.

ZPĚV PÁTÝ BEZBOŽNOST V RUSÍCH

Tak se z maličké příčiny
stala velká mela:
ruský národ neměl boha,
církev ovdověla.

Nám by byla lehká pomoc,
toť je stará vesta!
Teď již umí každý kaplan
dělat bohy z těsta.

Ale Rusi o těch kumstech
ještě nevěděli,
když si boha utopili,
žádného neměli.

Počali se všichni báti
strašlivých následků,
neb žádný nic takového
neslyšel od předků! -

Ale svět je pořád stejný,
lidé ho nezmění:
plivni si stokrát do moře,
ono se nezpění.

Tak i v Rusku bez Peruna
ve starém pořádku
běžela světská mašina
jak na kolovrátku.

Staří lidé umírali,
děti se rodily,
hodní lidé pracovali
a ochlasti pili.

Hrušky zrály o Jakubě
a na podzim švestky,
když se hodně vypršelo,
bylo zase hezky.

Slunce svítilo jen ve dne,
měsíc jenom v noci,
v letě bylo círu horko
při vši jeho moci.

Žito se muselo síti,
tráva rostla sama,
šlechta pracovala hubou,
sedláci rukama.

Kdo zaplatil, měl u pánů
všudy dobrou přízeň,
hlad si zaháněli jídlem,
ale pitím žízeň.

Všechny řeky byly mokré
a kamení tvrdé,
chalupnice hubovaly,
že jsou selky hrdé.

Šlechtic neobcoval s mužským
měšťanského rodu,
ale šenkýři míchali
přec do piva vodu.

Mladí lidé pospíchali,
staří šli pomalu,
na každou špetku radosti
přišla špetka žalu.

Kdo měl málo, tomu braly
velké pijavice,
moudrých lidí bylo málo,
ale hloupých více.

Kdo byl taškář za Peruna,
taškařil zas dále,
a kdo byl poctivá duše,
dřen byl neustále.

Nebot svět je pořád stejný,
lidé ho nezmění,
plivni si stokrát do moře,
ono se nezpění.

Tak i v Rusku bez Peruna
ve starém pořádku
běžela světská mašina
jak na kolovrátku.

Ale církevní mašina,
ta se zarazila,
nebot kněžům u pytlíku
zaťata jest žíla.

Sedlák, ten jest odjakživa
vychytralý kvítek:
hned si z toho utopení
vyhlídli užitek.

Přestali desátky dávat,
také na modlení,
ani štolu, ani na mše,
když prej pánbůh není.

Na ofěry nechodili,
při funusech ticho,
kostelníci mřeli hladem,
kněžům splasklo břicho. -

Tu hned tekla krev z obrazů,
děly se zázraky,
čistá panna porodila
čtyry mladé draky.

Báby viděly znamení
na nebi a všude,
prodávaly staré sukně,
že soudný den bude.

Báby viděly znamení
na nebi a v dírách,
slyšely potopu světa
hučet ve všech škvírách.

Po svatbě se narodilo
dítě za čtvrt léta,
kupujte, lidi, měchejře
na potopu světa!

Konec pátého zpěvu.

ZPĚV ŠESTÝ AUDIENCE

Seděl Vladimír na trůnu
ve své rezidenci,
dával podle obyčeje
velkou audienci.

Houf ministrů, tajných radů,
dvorních kavalírů,
stáli „Richt euch!“ okolo něj
jak hrušky v špalíru.

Před nimi s ohnutým hřbetem,
s poníženou tváří
klečeli v slušném respektu
páni sekretáři.

Pero v ruce, na knoflíku
ingoust ve flaštičce
a na zádech přivázaný
pytel na petice.

A vzadu si žandarmové,
cárští výplatníci,
přistrojili pro příhodu
dubovou lavici.

A na rovině před trůnem
zkroušeně a tiše
petenti, věrní poddaní,
leželi na břicho.

Tenkrát byla audience
nad obyčej hlučná,
neb se z celé ruské říše
sešla církev tučná.

Totíž popi, diákoni,
kantoři, zvoníci,
biskupi, svíčkové báby,
také kostelníci.

S nimi ostatní drabanti,
hrobaři, kalkanti,
zpěváci a muzikanti,
kluci ministranti. -

Sotva dal tambor znamení,
tak jak se to sluší,
že cár ráčil otevřít
Své Vysoké uši,

všichni boží služebníci
spustili moldánky,
vzdychali a naříkali
jak staré Cikánky.

Totíž popi, diákoni,
kantoři, zvoníci,
biskupi, svíčkové báby,
také kostelníci;

s nimi ostatní drabanti,
hrobaři, kalkanti,
zpěváci a muzikanti,
kluci ministranti.

„Co vám chybí?“ táže se cár
pod svým baldachýnem,
oni všichni jedním hrdlem:
„Hynem, pane, hynem!“

Celé popstvo předstoupilo
k císaři s deputací,
jeden držel ve jménu všech
takovou oraci:

„Veliký jest Vladimír cár,
svatá vůle jeho;
kdyžs nám zabil pánaboha,
opatř nám jiného!“

Nám je pánbůh jako pánbůh,
jenom když je ňáký,
abysme s ním udrželi
v respektu sedláky.

U těch bude všechna kázeň
brzy dým a pára,
nebudou se mít u koho
modlíti za císaře.

Někdo musí nad sedláky
rachotiti hromem,
bez boha neobstojíme,
jen jiného honem!“

Tot se ví, že způsobila
ta argumentace
v Jeho císařském Veličenstvu
velké alterace.

Mělt jak všichni potentáti
srdce měkké tuze,
nebyl by mohl, chudinka,
zabít ani kůře:

„Milostivé vám, mí věrní,
dávám propuštění,
vaši žádost hodlám vzíti
v zralé uvážení!"

Konec šestého zpěvu.

ZPĚV SEDMÝ MINISTERSKÁ RADA

Večír ministři seděli
v tajném kabinetě,
tenkrát byl bůh proti zvyku
první na tapetě.

V hlavní věci byli všichni
stejného mínění:
bez boha se sprostým lidem
není k vydržení.

Ale v dalších podrobnostech
tu mezi dvořany
byly jako skoro všude
dvě rozličné strany.

Nová škola chce jen vždycky
licitace s pachtem;
stará škola zase chválí
služby s deputátem.

Pan ministr vnitřních věcí
pravil: „Páni bratři!
Ohlašme konkurs v novinách,
tak jak se to patří.

At se náležitou cestou
hlásí kandidáti,
pak si dle kvalifikace
může cár vybrati."

Zahraniční ministr prát,
že by dobře bylo,
kdyby se to v cizích listech
taky ohlásilo.

Nebot beztoho že není
při tom obsazení
na žádného domácího
ani pomyšlení.

„Jenom žádného nováčka!
Vždyt jest starších dosti,
dobře renomírovaných,
zvláště v praktičnosti.

Těž se nesmí pro čest země
na pár rublů hledět,
když již jednou o tom budou
cizozemci vědět."

Ale finanční ministři
špinavá jsou nace;
ten chtěl, aby se veřejná
svedla licitace.

A kdo bude ze všech nejmíň
za svou práci žádat,
tomu se má bez ohledu
tato služba zadat.

Vymínit si však, že z chrámů
všechno stříbro, zlato
bude vždy v pádu potřeby
do mincovny vzato.

Pak at' drží kurs papírů
vždy aspoň al pari --
to je hlavní a ostatek
všechno láryfáry. ---

Staveb ministr připomněl,
by si přispíšili
a zatím něco klášterů
v kasárny změnili,

než se místo zas obsadí;
aby takto cáru
aspoň něco zas přirostlo
v tom interkaláru.

Pan ministr práv přisadil:
„Moje jest výminka,
by se veřejně v novinách
o tom stala zmínka,

že se nový bůh kontraktně
zavazuje k tomu,
každou falešnou přísahu
trestat porcí hromu.

Neb se teď již každý všivák
řídit chce dle cára,
lhát, přísahat a dělat si
ze soudů kašpara!"

Ministr osvěty divný
plán měl pohotově,
aby se ta božská živnost
ponechala vdově.

Že si může na svou ruku
přibrat tovaryše,
šikovného jezovitu
anebo dervíše.

Že to bude lacinější
a v dobrém pořádku,
neb on sám že jim přispěje
radou na počátku. -

Přitom však byl potutelné
církevní plemeno,
myslil, že to sám povede
na vdovino jméno.

Ministr vojenský pravil:
„Co dovede bůže,
každý starý generál to
taky zastat může.

Zvyklý na subordinaci
bude císař ctíti,
eráru se může přitom
penze ušetřiti.

Ze všech nejlíp by to trefil
maršál Komispetr,
pouštět hrůzu na sedláky,
na to on je metr.

Pro jistotu se mu může
ňáký literátus,
chlapík v peře vycvičený,
přidati ad latius.

Tak přivedem kněžstvo s vojskem
k jednomu komandu,
zorganizujeme přísněj
tu církevní bandu." -

Pan ministr policejní
beze všeho křiku
podal písemně své votum
v zavřeném paklíku.

Policie jako kočky
ráda potmě chodí,
v jasném světle veřejnosti
nerada se brodí.

Ač své votum zapečetil,
přece bych se vsadil,
že uhodnu, co on asi
tajně cíaru radil.

Jistě zpověď, jezovity,
očistec, latinu,
pokoru a trpělivost
při chlebě a vínu;

kousek nebe na udici,
pár volavých svatých;
všechna moc pochází shůry,
pluk čertů rohatých.

Konec sedmého zpěvu.

ZPĚV OSMÝ KAMARILA

Jako u všech potentátů,
tak i v Rusku byla
mocnější než ministerstvo
dvorní kamarila.

Zachovej nám, panebože,
Frantu Šumavského,
že je každá kamarila
pohlaví ženského.

Vladimír byl ještě k tomu
puncto sexti štvanec,
jako lev královal mužům
a ženským co kanec.

Jednu ženu měl Normanku
a jednu Řekyni,
dvě měl Čěšky, že jsou hezky,
jednu Bulharyni.

A metresek jako pecek,
tři sta v Bělehradě,
dvě stě v sele Berestově,
tři sta v Vyšehradě.

Ještě kromě těch kasáren
leckdes filiálku,
kacik v Hessen-Kasslu nemá
tolik kafešálků!

A teď ještě tetky, matky
k nim přiřadývat,
pak to s jejich zpovědníky
multiplicírovat.

Ó, to byla kamarila
jako Čimboraso!
Senát vždycky pohotově
jak u rasa maso.

Ó, to bylo kandidátů,
to bylo protekci,
tu cár, co jest topit bohy,
dostal teprv lekci.

Všechny na něj dorážely,
každá jinak mlela,
málem by už byla cáru
hlava zšedivěla. --

Večír, když mu Mates lokaj
přišel zouvat boty,
začal si cár stěžovati
na ty své trampoty.

Starý Mates, ten byl ve všem
cárův hlavní rádce,
ministry i kamarilu
vodil na oprátce.

„Ach Matýsku, Matýsečku,
hled' mne toho zbavit,
já chudák s těmi ženskými
nic nemohu spravit!" -

Mates, jak jen cár byl svlečen
a v posteli ležel,
do redakce vládních novin
s botma v ruce běžel.

Tam jim cosi diktýroval
s botama pod paží:
„Nebude-li to tam zejtra,
cár vám vousy zpraží!"

Druhý den pak celý Kyjov
divil se nemálo,
když v úřední části novin
velkým písmem stálo:

„V jménu Jeho Veličenstva
cára Vladimíra
na prázdnou prebendu božskou
konkurs se otvírá.

Výminky a bližší zprávy,
to kandidátovi
ministerstvo policejní
na doptávku poví." -

Rozběhla se ta novina
v elektrickém letu
na drátěných telegrafech
jako rtuť po světě.

Druhý den již v celém světě
jak na lípě včely
telegrafické depeše
v novinách bzučely. -

V Římě páni kardináli
k Červenému raku
přede mší se scházívalí
na skleňku araku.

Pan kardinál Šamšulini
mrsknul jen po oku
do Augsburských všeobecných,
už se dal do skoku!

Dal nalejt Lacrimae Christi,
a to hned do žbánu,
vylousknul žbán a již letěl
přímo k Vatikánu.

Tam hned vrazil do pokoje
a bez zaklepání
vyburcoval tou novinou
papeže ze spaní.

Svatý otec, jak vyskočil,
ještě byl v košili,
velel, by se jezovité
do Rus hned strojili.

Dal je všechny k této cestě
naostro kovati
a marš zvláštní pro ně kázal
zkomponýrovati.

Konec zpěvu osmého.

ZPĚV DEVÁTÝ
JEZOVITSKÝ MARŠ

Te Deum laudamus
v Kyjově je rámus,

dies irae, dies illa -
nastane tam naše víra.

Te rogamus, audi nos --
ten Vladimír, to je kos!

Gloria in excelsis Deo -
držme my se jeho.

Credo in unum Deum -
náš Bůh je poslušnější nežli Perun,

orate, fratres -
naše víra je ponížená jak pes.

Benedictus, qui venit -
málo vědět, mnoho věřit.

Sanctus, sanctus, sanctus -
všem novotářům pardus,

in nomine Domini -
čert aby vzal noviny!

Dignum et iustum est -
starým časům všechna čest!

Dominus vobiscum -
lepší hloupost nežli rozum.

Sancta Dei Genitrix -
zde nám už nevěří nic.

Agnus Dei, qui tollis peccata -
Rusi nám budou věřit jak telata.

Veni, Sancte Spiritus -
postěhujem se do Rus,

exaudi nos, Domine -
ať nás to tam nemine,

Aleni sunt coeli -
abysme se tam dobře měli,

aequum et salutare -
počkej, ty kaviáre!

Salvator mundi -
to budou jundy!

In te, Domine, speravi -
žaludek nám dobře tráví,

libera nos a malo -
sedum liber masa málo!

Exaudi, Domine, orationem meam -
sním jelito, když šunku nemám,

ex profundis clamavi ad te, Domine
když jsem byl ve sklepě na víně,

dona nobis pacem -
s kuchařkami spát chcem,

a porta inferi -
aby lidé nevěděli.

Mea culpa, mea maxima culpa -
kdo neumí dělat zázraky, ten je ťulpa.

Kyrie eleison,
když peníze nejsou.

Et ne nos inducas in tentationem
když ti dávají, ber honem;

sicut erat in principio et nunc et semper
nedávej nikomu nic, ale všem ber;

et in saecula saeculorum. Amen.
Nejvíc nám nese ten pekelný plamen.

Konec marše.

ZPĚV DESÁTÝ KONKURS

Věje vítr černomorský,
trávou v stěpi klátí;
sbíhají se do Kyjova
páni kandidáti.

Věje vítr od západu,
v Kyjově se práší;
každá firma haní jiné,
sama se vynáší. --

Poslal papež dekret z Říma,
pečet jako talíř:
„Co je po té řecké víře,
nedám za ni halíř!

Není církev jako církev,
cáre nejmilejší,
římská církev mezi všemi
nejcírkvovatější!" -

A carhradský patriarcha,
pečet jako mlska:
„Nevěř tomu, Vladimíre,
co antikrist píská.

Není církev jako církev,
cáre nejmilejší,
řecká církev mezi všemi
nejcírkvovatější!" -

A rabínské synedrium
„Šulem, šulem," píše,
„nevěř Římu, nevěř Řekům,
drž se jen Mojžíše.

Není církev jako církev,
cáre nejmilejší,
židovská je mezi všemi
nejcírkvovatější."

Také mufti muhamedský
překřičet se nedá:
„Potluč ty psy nevěřící,
uvěř v Muhameda!

Není církev jako církev,
cáre nejmilejší,
musulmanská mezi všemi
nejcírkvovatější!" -

V cářském dvoru na Podolu
psi se o kost hryzli:
také ty ostatní sekty
konkurovat přišly.

Čert zná všechna jejich jména!
Ale jak se ctily,
z toho se ruské hokyně
mnoho naučily.

Tenkrát byly zlaté časy
pro dohazovače,
rozolku pili z krajáčů,
jedli jen koláče.

Protože jim v tom konkursu
obchody tak květly,
jmenují se od té doby
také „boží metly”.